

Μια άλλη ανάγνωση της Έγερσης του Λαζάρου (Δρ. Πέτρος Παναγιωτόπουλος, Υπεύθυνος Περιεχομένου Πεμπτουσίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Είναι γνωστά τα μηνύματα που στέλνει στους πιστούς η σημερινή εορτή. Ο Κύριος ανιστά εκ νεκρών το φίλο του Λάζαρο που είχε πεθάνει τέσσερις μέρες πριν. Μεγάλο θαύμα, το οποίο δίκαια προκάλεσε την απορία και το θαυμασμό των κατοίκων της Ιουδαίας, αλλά και το φθόνο των θρησκευτικών αρχόντων – οι οποίοι από τότε έβαλαν σε λειτουργία τα άνομα σχέδιά τους για την εξόντωση του Ιησού.

Ο Ιησούς είχε κάνει ήδη πολλά θαύματα. Ποικίλες θεραπείες, πολλαπλασιασμό άρτων και ιχθύων, ακόμα και αναστάσεις νεκρών. Αυτό όμως υπερέβαινε κάθε προηγούμενο. Νεκρός «τεταρταίος», ο οποίος «ήδη όζει», κατά τα λεγόμενα της αδερφής του, δεν είχε ακουστεί ποτέ να ανασταίνεται. Φανερώνεται, λοιπόν, έτσι η θεία δύναμη του Διδασκάλου, προτυπώνεται το υπέρλογο γεγονός της δικής του Ανάστασης, που θα ακολουθήσει μετά από λίγες μέρες, και προϊδεάζονται οι

μαθητές Του και ο λαός γι' αυτό. Ταυτόχρονα, δίνεται η δυνατότητα στις αδερφές του Λαζάρου να αναγνωρίσουν την κυριότητα του Χριστού στη ζωή και το θάνατο, εκδηλώνοντας τη μεγάλη πίστη τους: «Πού ήσουν Κύριε; Αν ήσουν εσύ εδώ, δε θα συνέβαινε αυτό!»

Έρχονται πολλοί όμως κατόπιν, και με διάφορες αφετηρίες θέλουν να υποβαθμίσουν ή να σχετικοποιήσουν το γεγονός. «Αυτό ήταν ένα γεγονός που χαροποίησε την οικογένειά του... Εμάς τι μας ενδιαφέρει;», ή «Και τι έγινε που αναστήθηκε ο Λάζαρος; Αφού αργότερα ξαναπέθανε...», είτε: «Γιατί ο Χριστός να τον ξαναφέρει στη ζωή; Αφού ήταν δίκαιος και θα πήγαινε στον Παράδεισο...», είναι οι συχνότερες αιτιάσεις όσων θέλουν να «διυλίσουν τον κώνωπα» και να προτάξουν την ορθολογιστική μιζέρια έναντι της ευφροσύνης της ημέρας.

Παραβλέποντας τον μάλλον ατομοκεντρικό και γενικότερα αντιεκκλησιαστικό χαρακτήρα του πρώτου είδους από το σχετικισμό αυτόν και προσπερνώντας την (προφανή) ένταξη του γεγονότος της Εγέρσεως του Λαζάρου στο ευρύτερο σχέδιο της Θείας Οικονομίας (έχοντας ήδη κάνει ορισμένες νύξεις πιο πάνω), αξίζει ίσως να σταθούμε λίγο περισσότερο στο σημερινό γεγονός, με αφορμή αυτά τα ερωτήματα. Αφήνοντας κατά μέρος τη σχολαστική πλευρά τους, βλέπουμε ουσιαστικά ότι η απάντησή τους ισοδυναμεί με τον πυρήνα της εκκλησιαστικής θεώρησης για το θάνατο.

Μπορεί, δηλαδή, να ακούμε κατά καιρούς πολλά λόγια (συνήθως από άμβωνος) για τη «χριστιανική» αντιμετώπιση του θανάτου, για τον «ηρωισμό» που περικλείει, για την περιφρόνηση που τού αξίζει, κ.ο.κ., αυτό καθεαυτό όμως το γεγονός δεν παύει να είναι κάτι το συγκλονιστικό και οδυνηρό. «Θρηνώ και οδύρομαι όταν εννοήσω τον θάνατον», λέει ο άγ. Ιωάννης ο Δαμασκηνός και ακούμε στη Νεκρώσιμη Ακολουθία, και βλέπουμε τον Ιησού σήμερα να κλαίει για την απώλεια του αγαπημένου του φίλου. Στις αδερφές του δε, δεν λέει διάφορα «ψυχωφέλιμα» ή «πνευματικά» λόγια παρηγοριάς, αλλά ξαναφέρνει στη ζωή τον άνθρωπό τους.

Και σ' εμάς τι λέει; Ίσως να λέει ακόμα περισσότερα, αρκεί να μπορέσουμε να τα ακούσουμε. Εξάλλου, «μέγα και βαθύ» το μυστήριο του θανάτου. Ίσως, πάλι, η απάντηση η δική μας να περιμένει μια εβδομάδα να έρθει, με την οριστική Του νίκη, επί της φθοράς. Αρκεί και πάλι να μπορέσουμε να τη δούμε